
Lovász Krisztina

KOORDINÁTÁK

HELY

Az idő, ahol élünk, eleinte puha, mohával bélelt, kedves és végtelen, anya szemében hullámszik, míg elalszunk. Ez az idő mély, mint az udvaron a kút, de biztonságos, mert le van fedve, és úgysem érjük el a peremét, hogy beleszédüljünk.

Az idő, ahol élünk, később is egy konkrét hely, tudod, hogy négyévesen a kert és az udvar az, borzongató élőlényekkel, amikor már kimerészkedtek játszani, és addig nem szaladtok be, amíg a vihar fenéke nem billent benneteket, hogy befelé. Talán ebben a térdhorzsolásos, biciklizős időben voltatok otthon igazán.

Az idő, ahol élünk, aztán megkomolyodik, és egy nagy, barna íróasztallá változik, ahol szorgalmasan gyakoroljátok az egyszeregyet, az asztal fiókjában szépen elrendezitek a kihagyott gondolatokat. A nagy, barna íróasztalt aztán deszkákra vágjátok és eltüzelitek, amikor hosszú idő után és messziről végre hazalátogattok, amúgy is kellett a tüzelő a születeknek.

Az idő, ahol élünk, váratlanul virágos rétté változik, mámorító illatokba vetitek magatokat, ez volt az a rét, amelyre mindig emlékeztetek a későbbi szerelmek idején, olyankor megidéztem azt a nyarat, a táj zümmögése elnyomja a gyereksírást, immár a ti gyerekeitek sírását, és másnap vásároltok egy nagy, barna íróasztalt, pontosan olyan fiókkal.

Minden ezután mintha egy fekete lyukba hullana, egy reggel arra ébredtek, hogy ott vagytok újra abban az időben, amikor kerestek a végtelen tenger hullámszását, a mohával benőtt kutat, amelynek a tetejét leforrasztottatok végleg, akár egy halott anya szemét, nehogy beleszédüljete a fájdalom pereméről.

Az idő, ahol most élünk, az időnélküliség felé halad, már nem hely, csak határozott felismerés, irány.

IDŐ

Drága halottaim városában macskaköveken lépdelek. Ma van a születésnapod, az első, ami nélküled. Azért burkolták macskakövekkel, hogy ne legyen sima aszfalt, oda kell figyelni minden megtett lépésre. Régen jártam itt, de mintha megállt volna az idő, minden ugyanolyan, hallom is, ahogy kinevetsz, hogy ha valami itt hiányzik, hát az az idő. A kacagásod nem kövült meg, csak visszhangja halkul kicsit, ahogy öregsünk.

Drága halottaim városában a hiány kariatidái tartják az emlékezés csarnokait. Mindenkinek van egy sajátja. Talán nekem is lesz egyszer. Belépek, a márványoszlopokon végigfut ezer erezet, mint bőröd alatt az erek egykoron, átsejlenek. Szobrok vannak ott, pillanatok, amelyeket megformáltunk. A bejáratnál megveszem a jegyemet, előtte azért iszom egy kávét a büfében, az ajándékboltból majd kifelé vásárolok valami apróságot.

Ma tárgyakkal hívtalak meg, egy karkötővel, amit tőled kaptam, kis, fémből készült kávécsésze fityeg a kék-fehér kerámia gömbök között, ez olyan kedves, hogy nem is értem, hogyan alkothatta meg valaki, aki nem tudja, mennyire szerettünk kávézni. A kis csésze minden mozdulatomra kocogtatja a kerámiát, olyan hangja van, mint amikor a kávét kevertük kiskanállal, és a tejhab tompította az élességét, olyan kellemes és telt ez a hang, mint egy nagymama.

Ma halványkék kardigánt vettem fel, ezt a színt nagyon szeretted, mutatom jegyemet a hajlott hátú teremőrnek, aki olyan, mint egy szeráf, ügyetlenül el akarja rejteni a szárnyait a kedvemért, mert én így képzelem. „D’ont tuch it”, olvasom a táblán a figyelmeztetést, nem érinthetlek, de jól megnézek mindent, semmit sem hagyok ki az együtt töltött húsz évből, aztán kifelé az ajándékbolt, ahol tárgyakat árulnak, kardigánt és karkötőt, delfi fajansz csészéket.

Ma minden olyan kék-fehér, ez az az árnyalat, amelyet annyira szeretsz, drága halottaim városában macskaköveken lépdelek.

* * *

MESE A MEG NEM SZÜLETETTRŐL

Téged idézlek, aki hiába vártál rám, hogy egyszer belőlem, általam, szerelemből. Örültem, hogy szurkoltál minden fiúért és később a férfiakért, és kitartottál a legvégéig, bár sokszor mondtam neked, hogy válassz valaki mást. Aztán csak akkor értetted meg, amikor végleg kivágták belőlem, és a szemétre dobták vágyott vackodat. Más növekedett benne, valami sötét, egy égő erdő fekete füstje terítette be a testemet, végre akkor már beláttad te is, hogy nincs helyed benne. Még elüldögéltél egy kicsit a kispadon, megszórából. Nézted a játékot, néha figyelmeztetted egy lesre, mert láttál minden szabálytalanságot a partvonalról.

Ott ragadtál a fénytelen égbolton túl, dühösen, dacosan, hogy már megint nem jött össze semmi, megint elárultak, elhagytak, és soha nem nyílik meg a csatorna, amin lecsúszdázhatsz, egyenesen a szívemhez. Maradtál valahol kívül, ahol az álmok tanyáznak összebújva, és körüllebegik a némán szuszogót, kicsit felmelegítik a tetszhalott testet, maradtál egy párnanyomatban borongós reggelen, mert csak borongós reggeleken lehet érezni a hiányt, a napsütésben nem illik. Aztán lassan elhalványultál, miután csövekkel a testemben belém rándult a végleges és befejezett bizonyosság, ne haragudj, hogy akkor megkönnyebbültem. Nem tudom, hogy hol lehetsz most, de sejtem, hogy aztán sikerült, mert tegnap is egy idegen szempárból mosolyogtál ki, ismerős csillogás szilánkja szúrt belém, amikor átadtad helyedet a villamoson.